

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. 'Ο Φίλιππος ν' 'Αλόντ, ένας Γάλλος άριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο ετών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών ετών στις διάφορες χώρες της Εύρώπης, έγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά θραυιά, πηγαίνει σε κάποιον άριστοκρατικό χορό μετημφισμένων κι' εκεί βλέπει μία προσωπίδοφορο με κίτρινο ντόμινο να τον κυττάζει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπειρος στον έρωτα, άναστατώνεται απ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγει την προσωπίδοφορο. Μά εκείνη τον πλησιάζει, του μιλάει, τον μεθάει με την παρουσία της και τέλος φεύγουν μαζί και οι δυο απ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστωράν. Χωρίζονται κατόπιν χωρίς να προχωρήσουν περισσότερο στις σχέσεις τους, αφού προηγουμένως ή άγνωστη λέει στο Φίλιππο ότι θα του γράψει τότε θα ξανασυναντηθούν. Τέλος ο Φίλιππος λαβαίνει ένα γράμμα της που του όρίζει το πολυπόθητο ραντεβού. Μά κατά την συνάντησή τους αυτή ο κ. Ντελασταλ σύζυγος της άγνωστης τους άνακαλύπτει και μαζί με τον άστυνόμο της συνοικίας πιστοποιεί το άδικήμα τους.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Ποιά πρέπει να είναι ή στάσις ενός νεαρού διπλωμάτου, όταν βρίσκεται χωρίς κολλάρο και γραβάτα, μπροστά σε μία κυρία, της οποίας ο σύζυγος, μόλις πρό μιας στιγμής έφυγε, αφού την θρήκε προηγουμένως μαζί του και αφού ή άστυνομία το πιστοποίησε έπισήμως αυτό;

Αυτό το σοβαρό ζήτημα συλλογίζομεν άκριβώς, όταν είδα πώς ή κ. Ντελασταλ είχε αφήσει να ξαναπέση επάνω στο κρεβάτι το βαρύ επανωφόρι που είχε ρίξει θιαστικά επάνω της κατά την επίσκεψη των άστυνομικών.

Μου φαινόταν, όπως καθόταν τώρα σε μία καρέκλα, με τον τράχηλο, και με τα μπράτσα γυμνά, με τα πόδια σταυρωμένα και με τα χέρια της ένωμένα άπάνω στα γόνατά της, τρομερά έπιθυμητή και κάπως άδιάντροπη.

Αυτή ή άδιάντροπιά με γοήτευσε ακόμα περισσότερο κι' από τη χαριτωμένη στάσις της.

Η Μαγδαληνή δειχνόταν τώρα σε μένα μέσα στο φώς και μισόγυμνη. "Αρα, αυτό σήμαινε πώς ήμουν πειά για εκείνην ένας άνθρωπος δικός της κι' αγαπητός. Κι' αφού το περιστατικό που είχε συμβή πρό όλίγου θα τη χάριζεν από τον σύζυγό της, άσφαλώς θα γινόταν όλόψυχα δική μου τώρα.

Η σκέψις ότι μία γυναίκα, μέσα στον κόσμο, θεωρούσε τον έαυτό της δικό μου, με θεωρούσε τρόπον τινά σύζυγό της, μ' έκανε να ένθουσιαστώ και να γεμίσω περηφάνεια.

Χωρίς να ξέρω τί κάνω, έτρεξα κι' έπεσα γονατιστός μπροστά στη Μαγδαληνή.

"Αρχισα να φιλάω τα χέρια της.

Της έλεγα πώς ήμουν δικός της, πώς ή ζωή μου θα της άνηκε για πάντα, πώς θα ήμουν εύτυχής να τη ριψοκινδυνεύσω προς χάριν της, και να υποφέρω γι' αυτήν και την Ικέτευα να με συγχωρέση για το δυσάρεστο έπεισόδιο, του όποιου χωρίς να θέλω, ήμουν εγώ ή ά-

φορμή. Γιατί πραγματικά νόμιζα πώς εγώ είχα παρασύρει τη Μαγδαληνή και δεν συλλογίζομεν τίποτε άλλο παρά πώς να έπιτύχω την συγγνώμη.

"Εκείνη τότε άρχισε να χαϊδεύη τα μαλλιά μου και μου είπα με ύφος ειλικρινούς αγάπης:

— Είθε σ' αλήθεια γοητευτικός και λυπούμαι πολύ που αυτή ή περιπέτεια συνέβη σε σας... Εύτυχώς δεν θα έχη συνέπειες, γιατί ο σύζυγός μου δεν θα μονομαχήση μαζί σας...

— Και τί σημασία έχει αυτό;

— Ξέρω ότι είθε ένας πολύ εύγενής άνθρωπος και ότι δεν θα διατάζατε ούτε στιγμή να μονομαχήσετε, μου άπάντησε εκείνη. Μά έτσι θα γινόταν θόρυβος, σκάνδαλο... Ένω τώρα ο κ. Ντελασταλ θ' αποφύγη και τον θόρυβο και το σκάνδαλο...

Μά εγώ ούτε την άκουγα πειά...

Τί μ' ένδιέφερε ο κ. Ντελασταλ, ο άστυνόμος και το έπεισόδιο που είχε συμβή πρό όλίγου;

Την έσφιξα παράφορα μέσα στα μπράτσα μου και της φώναξα με μία θέρμη έντελώς νεανική:

— Σας αγαπώ!... Σας αγαπώ!... Έλατε!...

"Εκείνη τραθήχτηκε γλυκά από την άγκαλιά μου, χωρίς ό-στόσο ν' αποφύγη τα χάδια μου.

— "Οχι, μου άπάντησε, όχι!... Αυτό δεν είναι πειά δυνατόν!

Και άργοςάλεψε το κεφάλι της. "Εκείνη την στιγμή μου φάνηκε τόσο μυστηριώδης, τόσο αίνιγματική με τα σταυρωμένα χέρια της, με τα ένωμένα πόδια της, με το άκαθόριστο χαμόγελό της, ώστε ένόμισα πώς, σαν τον Οιδίποδα, έβλεπα να παρουσιάζεται μπροστά μου ή Σφιγξ.

Και τότε σχημάτισα βαθειά μέσα μου την πεποίθησι ότι αυτή ή γυναίκα δεν θα γινόταν ποτέ, μα ποτέ δική μου. Το κατάλαβα καλά αυτό, μά δεν κατάλαβα το γιατί...

Και το αίνιγμα της ψυχής των γυναικών για μās τους άντρες, ώρθώθηκε μπροστά στη σκέψι μου με το τρομαχτικό του χαμόγελου, που μās κάνει να κλαίμε και να πεθαίνουμε...

"Ενοιωσα κάτι να γκρεμίζεται μέσα μου και τα ξέχασα όλα...

Ξέχασα την άνατροφή μου, την ευγένεια, το ρητό του θείου μου.

Σωριάστηκε μπροστά στα πόδια αυτής της γυναίκας και άρχισα να της κάνω ένα σωρό τρελλές προτάσεις...

Της έπρότεινα να την άπαγάγω, να σκοτώσω τον άντρα της, να την παντρευτώ... Και για να την πείσω, της έλεγα τα πιό παιδικά, μά και τα πιό συγκινητικά έπιχειρήματα.

"Εκείνη, καθώς μ' άκουγε με το άλλόκοτο χαμόγελό της στα χείλη της, άναβε συγχρόνως τα κεριά άπάνω στο τζάκι και ταχτοποιούσε την τουαλέττα της με κινήσεις άργες και άθόρυβες.

"Όταν τέλος ή συγκίνησι και ή κούρασι μ' έκανε να πάψω πειά να μιλάω, είδα κατάρπηκτος πώς εί-

"Αρχισα να φιλάω τα χέρια της.

χε φορέσει τὸ καπέλλο της, τὴ ζακέττα της καὶ τὰ γάντια της καὶ πὼς ἦταν ἐντελῶς ἔτοιμη γιὰ νὰ φύγῃ.

— Ἐλάτε, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ χωριστοῦμε...

Νὰ χωριστοῦμε! Νὰ χωριστοῦμε!...

Ἦταν ποτὲ δυνατόν αὐτό;...

Κι' ὅμως ἀπὸ τὴν ἔκφρασί της φαινόταν πὼς ἔλεγε σοβαρὰ αὐτὰ τὰ λόγια.

— Δὲν θέλω! ψιθύρισα. Δὲν θέλω... Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἔστω καὶ παρὰ τὴν θέλησί σας.

— Εἶσατε πολὺ εὐγενὴς ἄνθρωπος γιὰ νὰ θελήσετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε διὰ τῆς βίας, μοῦ ἀπάντησε. Κι' ἐξ ἄλλου — ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας — δὲν φορᾶτε οὔτε τὸ κολλάρο σας, οὔτε τὴ γραβάτα σας.

Μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ τελευταία αὐτῆ φράσις της δὲν ἔστρεψεν κάποιας εἰρωνείας.

Ἡ στάσις τῆς Μαγδαληνῆς εἶχε τώρα ἀλλάξει. Φαινόταν πειὰ ἀποφασιστικῆ, ἐνῶ πρὸ ὀλίγης ὥρας ἀκόμα ἦταν δισταχτικῆ.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Πρὶν φτάσῃ ἀκόμα σ' αὐτή, τῆς φώναξα:

— Θέλω νὰ σᾶς ξαναἰδῶ !... Θέλω νὰ σᾶς ξαναἰδῶ !

...Ἵπασχεθῆτε μοῦ ὅτι θὰ ξαναἰδωθοῦμε, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε...

Ἐκείνη σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα μοῦ ἀπάντησε:

— Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ξαναἰδωθοῦμε... ἂν μπορέσω.

— Καὶ πότε αὐτό;

Ἄντι ἀπαντήσεως τότε, ἄρπαξε τὸ κεφάλι μου μέσα στὰ χέρια της καὶ μοῦ σφράγισε τὸ στόμα μ' ἕνα φίλημα... ὦ! μ' ἔνα φίλημα πού μοῦ δίδαξε πολλὰ πράγματα καὶ μ' ἔκανε ξαφνικά νὰ χάσω κάθε ἱκανότητα γιὰ νὰ σκεφθῶ...

Ἦμουν ἀκόμα ζαλισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ φίλημα. Μόλις εἶχα ἀρχίσει νὰ συνέρχωμαι ἀπ' αὐτό, ἀντελήφθην πειὰ πὼς εἶχα μείνει μόνος μέσα στὴν κάμαρη μαζί μ' ἕνα κρεβάτι στρωμένο, μὲ τὰ χέρια πού ἔλυωναν ἀργὰ καὶ μὲ τὴ γραβάτα μου καὶ τὸ κολλάρο μου πού φαινότουσαν ξαφνιασμένα, γιατί εἶχαν μείνει τόση ὥρα μακριὰ ἀπὸ μένα.

V

Τὸ βράδυ πού ἐπακολούθησε ἔπειτ' ἀπὸ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἡμέρα, ἦτανε γιὰ μένα γεμάτο ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ κι' ἀλλόκοτη ταραχὴ. Γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ὁδοῦ Μογκαντόρ, εἶχα μαζέψῃ ἀπὸ κάτω — στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος, στὸ ὁποῖο, λίγες στιγμὲς προηγουμένως, ἀγκάλιασα σὰν ἰσχυρὸς τὴν κ. Ντελαστάλ — μιὰ μεταξυτὴ κορδέλλα ἀπὸ τὰ εὐφροσύνης της. Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα κάτι ἀπὸ ἐκείνην, κάτι ἀπ' τὴν ἀπόκρυφα της καὶ τὰ μυστικά της. Πῆρα τὴν κορδέλλα μαζί μου θριαμβευτικὰ καὶ δὲν τὴν χωριστικὰ οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὴν νύχτα...

Ἀντιθέτως, μοῦ φαίνεται πρὸς ὅ,τι θὰ δοκίμαζαν, σὲ παρόμοιες συνθήκες οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες — ἄκρμα καὶ οἱ τόσοί νέοι, ὅσο ἦμουν ἐγὼ τότε — δὲν μνησικακοῦσα κατὰ τῆς μοίρας γιὰ τὴ λύσι πού εἶχε δώσει σ' αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτη περιπέτεια.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ Μαγδαληνῆ.

Μόλις γύρισα στὸ σπίτι μου, πῆρα ἕνα ὁδηγὸ τοῦ Παρισιῶ κι' ἄρχισα νὰ τὸν ξεφυλλίζω. Στὸ στοιχεῖο N, μεταξὺ τῶν ἄλλων ονομάτων διάβασα καὶ τὸ ἑξῆς:

«ΝΤΕΛΑΣΤΑΛ (ZAN), ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐφαπλιστής, δικαστής στὸ ἐμποροδικεῖο. Κατοικία: ὁδὸς Πιέρ - Σαρζὸν 33».

Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ σύζυγού τῆς φίλης μου ἦταν πολὺ καλὴ. Ὅσο γιὰ τὴ Μαγδαληνῆ τὴν ἴδια, ὅλα μοῦ ἀπεδείκνυαν ὅτι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔδινε τὸ πρῶτο της ραντεβου... Τί συγκινητικὴ ἀδεξιότης ἐκ μέρους της νὰ διαλέξῃ γιὰ τὸ ραντεβου τῆς αὐτὸ, ἕνα δωμάτιο πού, ὅπως ἔβεπα τώρα, ἦταν τόσο κοντὰ στὴν συζυγικὴ της, κατοικία; Ἐνοιωθα σχεδὸν εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτὴν γιὰ τὴν ἀδεξιότητά της αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν δυσάρεστη περιπέτεια πού εἶχε ὡς συνέπεια...

Ἦμουν, βέβαιος ὅμως ὅτι τώρα θὰ χώριζε ἀπ' αὐτὸν καὶ ὅτι θὰ γινόμουν ἐγὼ ὁ ζηλευτὸς καὶ μοναδικὸς κύριος αὐτοῦ τοῦ πλάσματος. Ἡ νεανικὴ καὶ τιμια καρδιά μου ἦταν ἔτοιμη, νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ μὲ τὸ κάθε τι, ἀκόμα καὶ μὲ τὸν γάμο.

Ἡ Μαγδαληνῆ Ντελαστάλ θὰ χώριζε καὶ θὰ τὴν παντρευόμουν ἐγὼ. Αὐτὸ ἦταν τὸ καθῆκον μου, ἕνα καθῆκον εὐχάριστο καὶ γλυκὸ γιὰ μένα... Ἵπῆρχε βέβαια ἡ οἰκογένειά μου... Ὁ θεὸς μου καὶ ἡ θεία μου ντὲ Τανού... ὁ ντόν Γκαλίππε... πού θὰ μὲ νόμιζαν γιὰ τρελλὸ τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ τοὺς ἔ-

λεγα ὅτι θὰ παντρευόμουν μιὰ χωρισμένη... Μὰ δὲν γινόταν ἀλλοιῶς. Τὰ γεγονότα αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπέβαλλαν κ' ἦμουν σὲ ἀδιέξοδο...

Τὰ ἀντιλαμβανόμενον καλὰ ὄλ' αὐτὰ, μὰ μὲ μιὰ χαρούμενη καὶ νεανικὴ ἐμπιστοσύνη, ἔλπιζα ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια θὰ κλονίζε τὰ πάντα πολὺ καλὰ...

Ἐἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ θαμποχαράξῃ μέσα ἀπὸ τὰ παντζούρια, ὅταν ἀποκοιμήθηκα. Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη σκεφτόμουν...

Κοιμήθηκα τέσσερες ὥρες μ' ἕνα ὑπνο πολὺ γαλήνιο.

Κατὰ τίς ὀχτῶ, ὁ καμαριέρης μου ὁ Κλεμάν μὲ ξύπνησε σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ πού τοῦ εἶχα δώσει ἀπὸ βραδύς. Προβλέποντας τὴν πρωινὴ ἐπίσκεψι τοῦ κ. Ντελαστάλ, ἔκανα τὴν τουαλέττα μου μὲ μεγάλη μάλιστα κοκεταρία, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μ' ἐπισκεφθῇ μιὰ ὡμορφη κυρία.

Διάλεξα ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ σεβιδὸ μαῦρο μὲ ρίγες διαγώνιες, στὸ ὁποῖο πήγαινε περίφημα μιὰ σκωτσέζικη γραβάτα πού φόρεσα. Ἡ τουαλέττα μου δὲν εἶχε τίποτε τὸ αὐστηρὸ, μὰ καὶ τίποτε τὸ ἐλαφρὸ.

Στὶς ἑννέα ἡ ὥρα ἦμουν ἔτοιμος, περιμένοντας τὴν ἐπίσκεψι τοῦ τυράννου τῆς Μαγδαληνῆς.

Χαμογελοῦσα εἰρωνικὰ καθὼς τὸ σκεφτόμουν...

Τί ἀστείος σύζυγος!...

Γιατί ἀντὶ νὰ μοῦ στείλῃ δυὸ φίλους τοῦ ὡς μάρτυρας θάρχόταν ὁ ἴδιος;...

Αὐτὸ τὸ διάθημά του δὲν ἦταν καθόλου σύμφωνο μὲ τὴν ἐθιμοτυπία κι' ἀσφαλῶς ὁ θεὸς μου ντὲ Τανού δὲν θὰ τὸ ἐπεδοκίμαζε... Καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ δείξω σ' αὐτὸν τὸν ἐφοπλιστὴ καὶ δικαστὴ στὸ ἐμποροδικεῖο πὼς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται σὲ τέτοιες περιστάσεις ἕνας πραγματικὸς τζέντλεμαν. Ἐξ ἄλλου στὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου οἱ διδάσκαλοί

μου δὲν εἶχαν ξεχάσει καθόλου τὰ ὄπλα: μὲ τὸ σπαθὶ πρὸ πάντων ἦμουν βέβαιος, ὅτι θὰ ἔκανα τὸν κ. Ντελαστάλ ὅ,τι ἤθελα, ἂν συναντώμουν μαζί του, στὸ πεδίου τῆς τιμῆς.

Ἦμουν λοιπὸν προετοιμασμένος γιὰ ὅλα, ὅταν στὶς 10 ἡ ὥρα παρουσιάστηκε ὁ Κλεμάν καὶ μοῦ ἀνῆγγειλε.

— Ὁ κ. Ντελαστάλ.

Πῆρα ἀμέσως μιὰ στάσι ἀδιάφορη καὶ αὐστηρὴ καὶ τοῦ ἀπάντησα!

— Ὁδήγησέ τον ἐδῶ!

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ κ. Ντελαστάλ ἔμπαινε μέσα.

Ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς δὲν εἶχε κάνει, ὅπως ἐγὼ, καμμιά ἐξαιρετικὴ τουαλέττα, προκειμένου νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Ἐρχόταν

σὲ μένα ντυμένος ὅπως ντυνόταν πηγαίνοντας κάθε πρωὶ στὴν ἐργασία του. Φοροῦσε ρεντιγκότα μαύρη καὶ γραβάτα μαύρη ἐπίσης.

«Γιατί, σκέφθηκα βλέποντάς τον, οἱ λεγόμενοι σοβαροὶ ἄνθρωποι, θεωροῦν ἐπιβεβλημένο νὰ ντύνονται ἄσχημα;»

Τὸν χαιρέτησα καὶ τοῦ εἶπα δείχνοντάς του ἕνα κάθισμα:

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθῆσετε, κύριε...

Καὶ ὅταν ὁ ἐπισκέπτης μου κάθησε, ἐπρόσθεσα:

— Καὶ τώρα σᾶς ἀκούω.

Ὁ κ. Ντελαστάλ ἀκούμπησε τότε στὸ τραπέζι τὸ ψηλὸ καπέλλο του πού δὲν εἶχε καμμιά κομψότητα καὶ μοῦ ἀπάντησε, καταπνίγοντας ἕνα χαμόγελο:

— Θὰ μιλήσω, κύριε, καὶ θὰ σᾶς χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ μὴ μὲ διακόψετε καθόλου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ τόνο καθαρὸ καὶ σταθερὸ. Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα μὲ μιὰ καταφατικὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

Τότε ἐκεῖνος ἐξακολούθησε:

— Χθὲς ἀκόμα δὲν σᾶς ἐγνώριζα, κύριε, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν ἐφρόντισα καθόλου ἀπὸ χθὲς, νὰ λάβω πληροφορίας γιὰ τὸ ἄτομό σας. Νὰ εἶσατε λοιπὸν βέβαιος ὅτι δὲν ξέρω τίποτε γιὰ σᾶς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οἰκογενειακό σας ὄνομα κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι σᾶς συνέλαβα χθὲς, ἐπ' αὐτοφῶρῳ μὲ τὴν σύζυγό μου....

— Κύριε, φώναξα, διαμαρτύρομαι ἐναντίον...

Μὰ ὁ κ. Ντελαστάλ μὲ διέκοψε μὲ τὴν σειρά του καὶ εἶπε μὲ τόνο ἀποφασιστικὸ κι' ἐλαφρὰ περιφρονητικὸ:

Σύμφωνα μὲ τὴν ποινικὴ μας νομοθεσία δὲν χρειάζονται περισσότερα γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἀπιστία ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἐνόχων μὲ τὰ ροῦχα τους ἐν ἀταξία σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου ὑπάρχει κρεβάτι...

Μιὰ ὄπτασις πέρασε τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπὸ τὸ μυαλό μου, καὶ εἶδα τὴν γραβάτα μου καὶ τὸ κολλάρο μου ἀπάνω στὸ τζάκι

Ξαφνίλισα ἕνα ὁδηγὸ τοῦ Παρισιῶ.

του δωματίου της οδού Μογκαντόρ. Κατάλαβα τότε πόσο δίκη είχε ο κ. Ντελαστάλ για να χρησιμοποιηθεί τη φράση:

«Με τὰ ρούχα τους ἐν ἀταξία». Κι' ἐνοιώσα, ὅτι, μολονότι φρόντιζα νὰ διατηρήσω τὴν ψυχραιμία μου, εἶχα κοκκινίσει.

Καὶ ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς ἐξηκολούθησε:

— Συνεπὼς ἀπευθύνομαι αὐτὴν τὴν στιγμή πρὸς τὸν συνένοχο τῆς συζύγου μου... Αὐτὴ ἢ ἰδιότης σας, τὴν ὁποία δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε, σὰς ἐξαναγκάζει νὰ μ' ἀκούσετε... Δὲν ἔρχομαι, κύριε, νὰ σὰς προτείνω νὰ μονομαχήσετε μαζί μου...

— Ὡ! μὴ χαμογελάτε!... Δὲν φοβοῦμαι τίποτε, μολονότι τὰ μαλλιά μου εἶνε πειὰ γκριζα... Μὰ δὲν θὰ σὰς δώσω τὴν ἱκανοποίησι νὰ κανονίσετε εὐνοϊκὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ με μιά μονομαχία... Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ εὐκόλο γιὰ σὰς... Ὁχι... Αὐτὴν τὴν στιγμή, εἰσθε μπροστὰ στὸν νόμο τῆς πατρίδος σας, ἕνας κατηγορούμενος καὶ ἡ κ. Ντελαστάλ μιά κατηγορούμενη. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, κύριε, ὅτι ἀπὸ μένα ἐξαρτᾶται νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

— Θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ, κύριε; φώναξα μ' ἕνα τόνο, τὸν ὁποῖον προσπάθησα νὰ κάνω περιφρονητικόν.

— Θὰ τὸ κάνω ἀσφαλῶς ἐφόσον δὲν θὰ μοῦ δώσετε σείς ὁ ἴδιος τὶς ἱκανοποιήσεις πού θὰ μοῦ ἔδινε τὸ δικαστήριον... Ἐξηγοῦμαι καλύτερα... Δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὴ σύζυγό μου, κύριε, ἢ μᾶλλον δὲν μοῦ ἐμπνέει πειὰ κανένα αἰσθημα, πρὸ πάντων ἀπὸ χθὲς τὸ θράδυ... Μὰ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ με ἀτιμάζῃ... Τὸ βρίσκω αὐτὸ ἀνήθικο. Ὁ νόμος ἄλλωστε εἶνε σύμφωνος μαζί μου ὡς πρὸς αὐτό, γιὰτὶ ἂν ὑποβάλω μήνυσι ἐναντίον σας κι' ἐναντίον τῆς συνενόχου σας, τὸ δικαστήριον ὄχι μόνο θὰ μοῦ δώσῃ τὸ διαζύγιο, ἀλλὰ καὶ θὰ σὰς ἀπαγορεύσῃ κατόπιν τὸν γάμο. Εἶνε, θέβαια, ἀλήθεια πὼς ἡ γυναίκα μου, ἄμα πάρει τὸ διαζύγιο, μπορεῖ νὰ συζῆ μαζί σας... Μὰ κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλω. Νὰ τί ἔρχομαι λοιπὸν νὰ σὰς προτείνω...

Πῆρε ἀνάσα γιὰ μιά στιγμή καὶ ἔπειτα ἐξακολούθησε με τὰ βλέμματά μου, καρφωμένα μέσα στὰ μάτια μου:

— Σὰς προτείνω νὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας, ὅτι δὲν θὰ ξαναϊδῆτε τὴν κ. Ντελαστάλ ἢ τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ τὴν ξαναϊδῆτε.

— Ὡ! κύριε!... τὸν διέκοψα.

— Ἀφήστε με νὰ μιλήσω... Ἄν δέχεσθε νὰ ἀναλάβετε αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσι με τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας θὰ ξεσκίσω τὸ πρωτόκολλο τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐνοχῆς σας πού συνετάχθη χθὲς. Ἡ γυναίκα θ' ἀπουρηθῇ στὸ σπίτι μιάς φίλης τῆς, θὰ ζητήσουμε καὶ θὰ πάρουμε διαζύγιο ὑπὸ ὄρους πού δὲν θ' ἀτιμάσουν καθόλου οὔτε ἐμένα, οὔτε αὐτὴν καὶ τὸ ὄνομά σας, δὲν θὰ ἀναφερθῇ καθόλου σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

— Κύριε, ἔκανα περήφανα, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνη καὶ τὶς συνέπειες τῶν πράξεών μου...

— Ἔστω... μοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ντελαστάλ ψυχρά. Τότε ἡ δίκη θὰ γίνῃ καὶ θὰ δημιουργηθῇ ἕνα τεράστιο σκάνδαλο, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ θιχθῶ θέβαια κι' ἐγώ, μὰ θὰ θιχθῆτε καὶ σείς... καὶ ἡ οικογένειά σας. Θὰ καταδικασθῆτε, θὰ φυλακισθῆτε... Ἀκούτε, κύριε; Θὰ φυλακισθῆτε.

Τὸ εἶπε αὐτὸ με ἕναν τόνο πού μ' ἔκανε νὰ νοιώσω στὴ σπονδυλική μου στήλη, κάτι σάν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Καὶ ὁ κ. Ντελαστάλ ἐξακολούθησε:

— Θὰ γελοιοποιηθῆτε στὸν κόσμον σας, θὰ ἀτιμασθῆτε... Κι' ὅταν ἐκτίσετε τὴν ποινὴ σας, δὲν θὰ μπορῆτε νὰ παντρευθῆτε τὴν σύζυγό μου... Θὰ εἰσθε λοιπὸν καταδικασμένος νὰ περάσετε ὅλην σας τὴ ζωὴ συζῶντας παρανόμως μαζί τῆς, χωρισμένος κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας καὶ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σας περιβάλλον... Κι' οὔτε κι' αὐτὲς ἀκόμα τὶς ἀπολαύσεις τοῦ ἔρωτος θὰ μπορέσετε νὰ χαρῆτε μαζί με τὴν γυναίκα μου. Ἡ κ. Ντελαστάλ ἔζησε ὡς σήμερα ἔχοντας τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμὸ ὄλων... Δὲν θὰ συγχωρήσῃ λοιπὸν εὐκόλα τὸν ἄνθρωπο πού τὴν ἔκανε νὰ ξεπέσῃ... Προσθέτω ἀκόμα ὅτι αὐτὴ εἶνε εἰκοσιοχτὼ ἐτῶν, ἐνῶ ἐσεῖς φαίνεσθε μόλις εἴκοσι... Μέσα σὲ δέκα χρόνια, αὐτὴ θὰ εἶνε σχεδὸν γερασμένη, ἐνῶ σείς θὰ ἔχετε κι' ἄλλα δέκα χρόνια νεότητος μπροστὰ σας.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ σύζυγος τῆς ἀγαπημένης μου.

Συγχρόνως ἐγὼ σκεφτόμουν:

«Ἐχει δίκη, ἔχει δίκη σὲ ὅλα τὰ σημεῖα. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πιὸ δυσάρεστο γιὰ μένα ἀπὸ τὰ γεγονότα πού μοῦ ἀπαριθμεῖ. Μονάχα, ἢ τιμὴ μου με ὑποχρεώνει νὰ τ' ἀψηφίσω. Ἐξ ἄλλου νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ κρατήσω δική μου τὴ Μα-

γδαληνὴ με κάθε θυσία. Ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. Τὴν θέλω!... Ἄς ριχθῶ μέσα στὴν τρικυμία... Τὸ μέλλον ἴσως θὰ ξαναφέρῃ τὴν γαλήνη».

Καὶ ἀφοῦ ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἀπάντησα:

— Κύριε, νομίζω ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀναλάβω τὴν ὑποχρέωσι πού μοῦ προτείνετε. Νομίζω ἐπίσης, ὅτι μόνο ἡ κ. Ντελαστάλ εἶνε ἢ μόνη ἀρμοδία νὰ λάβῃ ἀποφάσεις γιὰ τὸ μέλλον. Μένω λοιπὸν στὴν διάθεσί τῆς.

Ὁ κ. Ντελαστάλ ὕψωσε τοὺς ὠμους του καὶ εἶπε:

— Μὰ, κύριε, ἢ κ. Ντελαστάλ εἶνε σύμφωνη μαζί μου στὶς προτάσεις πού σὰς ἔκανα. Εἶχα, σήμερα τὸ πρωί, μιά τελειωτικὴ ἐξήγησι μαζί τῆς. Καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε κατηγορηματικὰ, ὅτι δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ σὰς συναντήσῃ...

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα ἕνα τέτοιο χτύπημα... Ἡ διπλωματία μου, ἢ ἀφογὴ στάσις μου καταρρακώθηκαν ἔπειτα ἀπ' αὐτό.

Καὶ τραύλισα:

— Ἡ κ. Ντελαστάλ... σὰς... τὸ ὑποσχέθηκε αὐτό ;

— Κατηγορηματικῶς, μοῦ ἀπάντησε καταπνίγοντας πάλι ἕνα χαμόγελο ἐκδικητικόν. Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε σ' αὐτὸ τίποτε πού νὰ θίγῃ τὸν ἐγωισμό σας. Ἡ κ. Ντελαστάλ ὑπέκυψε ὅπως ἔπρεπε νὰ κάνῃ, ὅπως τῆς ἐπέβαλλε ὁ χαρακτήρ τῆς κ' ἢ περασμένες τῆς συνήθειες μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τοῦ σκανδάλου... Ἄν εἰσθε, ὅπως πιστεύω, εὐγενὴς ἄνθρωπος, θὰ ὑποκύψετε στὴ θέλησι τῆς κ. Ντελαστάλ.

Ἐνοιώσα, ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνω τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ χάσῃ τὸ φλέγμα του καὶ τὴν ψυχραιμία του, νὰ τὸν κάνω νὰ παραφερθῇ.

Καὶ τοῦ εἶπα με τόνο προκλητικόν:

— Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε, δὲν ξέρω ἂν πρέπῃ νὰ πιστέψω στὰ λόγια πού μοῦ εἶπατε... Δὲν σὰς ξέρω... κ' ἐπὶ πλέον δὲν ξέρω ἂν εἰσθε εὐγενὴς ἄνθρωπος... Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται λοιπὸν ὅτι δὲν μοῦ στήνετε παγίδα;...

Ὁ κ. Ντελαστάλ χαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ὡ! κύριε... Αὐτὰ πού μοῦ λέτε εἶνε φράσεις μυθιστορηματικῶν. Ἡ ἐπίσκεψί μου καὶ τὰ λόγια μου θὰ ἦσαν περιττά, ἂν δὲν εἶχα ἐξασφαλίσει προηγουμένως τὴ συγκατάθεσι τῆς γυναίκας μου...

Ἀναγκάσθηκα, χωρὶς νὰ θέλω ν' ἀναγνωρίσω τὴν ἑρβότητα τῆς ἀπαντήσεώς του. Καὶ ὁ ἀπατημένος σύζυγος ἄρχισε νὰ μοῦ φαίνεται τώρα λιγώτερο γελοῖος... Ἀσφαλῶς, ἤμουν ἕνα παιδί μπροστὰ του καὶ ἡ ζωὴ εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ μοῦ διδάξῃ. Νόμιζα πὼς ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν πειὰ δική μου, καὶ νὰ, τὴ στιγμή πού μόλις εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, ὑποσχόταν στὸν σύζυγό τῆς ὅτι δὲν θὰ με ξανάθλεπε πειὰ, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ δίκη καὶ τὸ σκάνδαλο...

Ἐνοιώσα με τὶς σκέψεις αὐτὲς τὸν ἑαυτὸ μου ν' ἀπογομνώνεται καὶ νὰ ἐξαθλιώνεται καὶ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τὸ πρόσωπό μου νὰ γίνεται κατάχλωμο.

— Ἐχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ντελαστάλ, ὅτι ἡ σύζυγός μου θὰ κρατήσῃ τὸν λόγο τῆς. Ἄν δὲν τὸν κρατήσῃ, ἢ ἂν ἐσεῖς δὲν κρατήσετε τὸν δικὸ σας, θὰ ἐκτεθῆτε στὴν δίκη καὶ στὸ σκάνδαλο, τὸ ὁποῖο εὐχόμεθα ν' ἀποφύγουμε ὅλοι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ἐνεργήσω σάν νὰ μοῦ ἐγγυᾶται γιὰ τὸ μέλλον ὁ λόγος ὁ δικὸς σας καὶ τῆς συζύγου μου. Σὲ μερικοὺς μῆνες ὅταν θὰ εἶμαι πειὰ θέβαιος ὅτι ἡ σχέσις σας διεκόπησαν κι' ὅτι κάθε κίνδυνος σκανδάλου πέρασε, θὰ τῆς παραχωρήσω τὸ διαζύγιο. Τώρα μένει νὰ μάθω ἂν θὰ δεχθῆτε ἀρκετὰ μεγαλόψυχος ἀπέναντί τῆς, ὥστε νὰ δεχθῆτε αὐτὴν τὴν λύσι...

Τώρα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ με τὴ γαλήνη του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Νόμιζα πὼς εἶχα μπροστὰ μου, ὄχι πειὰ τὸ σύζυγο, μὰ ἕναν ἐπιτηδειότατο δικηγόρο πού συζητοῦσε τὰ συμφέροντα τοῦ πελάτου του, ἀποφασιστικὰ καὶ χωρὶς πάθος.

— Κύριε, τοῦ ἀπάντησα, θὰ κανονίσω τὴν στάσι μου ἀνάλογα με τὴν στάσι τῆς κ. Ντελαστάλ... Δὲν θὰ κάνω κανένα διάθημα, δὲν θὰ τῆς γράψω... Δὲν θὰ ἐπιδιώξω οὔτε νὰ ξανασυνδεθῶ μαζί τῆς, οὔτε νὰ τὴν ξαναϊδῶ. Μὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν μόνον ἂν ἢ κ. Ντελαστάλ, ἢ ὁποία ξέρει τὴν διεύθυνσί μου, μοῦ γράψῃ καὶ μοῦ τὰ ζητήσῃ αὐτά...

— Μοῦ δίνετε τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας; με ρώτησε ὁ κ. Ντελαστάλ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ κ. Ντελαστάλ μίτρε μέσα